

зачитѣ на гробищата — двама старци — скоро забелязали това и поискали да узнаятъ, коя е тая жена и какво търси по гробоветѣ на хора хайдутѣ, които всички презиратъ. Старата жена се приближила до тѣхъ и имъ подала черно стѣкълце напълнено съ бистра течностъ. Скоро гробаритѣ обърнали дѣното му къмъ ясното небе и въ хлѣтаналитѣ имъ червени очи изведнажъ станало морски приливъ. Тѣ били още повече очудени, когато жената (тя била самата баба Тонка) имъ казала, че когато имъ пресъхне гърлото, тѣ могатъ свободно да заповѣдатъ въ кжщата ѝ, дето се намирало и червенъ Петко и бѣла Рада. Нѣма съмнение, че следъ тая случка двамата гробари били вече подъ командата на баба Тонка. Тѣ не само не ѝ прѣчили да изпълнява своята длъжностъ къмъ гробоветѣ на българскитѣ патриоти, но сами се погрижили да нагледватъ гробоветѣ и да имъ палятъ свѣщи. Съ такива срѣдства баба Тонка сполучила да убеди и единъ свещеникъ да чете молитва надъ гробоветѣ на избесенитѣ.

Старата родолюбка отдавна желаела да извади отъ гробищата главата на Стефанъ Караджата, но не били се изминали още три години отъ смъртта му, па освенъ това чакала и сгодно време. Случай скоро ѝ се представилъ. Въ градската болница умирѣлъ единъ беденъ българинъ, дошѣлъ тукъ отъ другъ градъ. Преди да отидатъ да му копаятъ гроба, баба Тонка се намѣрила на гробищата. Тя пристигнала тъкмо когато гробаритѣ се питали, на кое мѣсто да копаятъ. Хитрата бабичка се намѣсила въ разговора имъ и посочила гроба на Караджата. Правила, струвала, отъ една страна съ бѣла Рада, отъ друга съ сладки при-